

Amber licht

Ze weet in eerste instantie niet wat haar wakker maakt, maar van het ene op het andere moment zit Manon Lentan-Plaisir recht overeind in haar bed. Ze kijkt geschrokken om zich heen, maar alles wat ze in de schemering van haar slaapkamer ziet, is haar man die rustig op zijn zij naast haar ligt te slapen en de gloeiende cijfers van haar wekker die haar vertellen dat het half drie 's nachts is.

En toch prikt er iets. Was er een geluid, een gevoel, een droom? Ze luistert naar de stilte, maar ze hoort zo gauw niets vreemds. Het huis is in diepe rust. Zelfs door de open deuren heen kan ze niets horen vanuit de slaapkamer van haar dochters of de baby.

Nu ze toch wakker is, staat ze wel op om even te checken. Gewoon voor de zekerheid. Baby Seamon is haar derde kind, maar ze is er niet minder paranoïde om geworden. Johan noemt het liefkozend haar moederinstinct.

Manon stapt uit bed, graait haar ochtendjas van de grond en loopt de slaapkamer uit. De vloer is koud aan haar blote voeten. Seamons kamer is twee deuren verder, voorbij de badkamer.

Wanneer ze de hoek om slaat, bevriest ze middenin haar stap. De deur naar Seamons kamer staat op een kier, en amber licht valt erdoor naar buiten.

Dat is niet de kleur van de lamp, weet ze instinctief. De lamp boven het ledikant is veel minder geel, niet deze diepe honingkleur. Eigenlijk weet ze niet zo goed wat dit licht zou moeten veroorzaken, want hoewel het licht enigszins danst, flikkert het niet als vlammen. Het is geen vuur. Het is...

Dan hoort ze het. Gekir. De baby is aan het kirren, maar wordt afgesneden door een luider sissend geluid, alsof iemand hem stil wil krijgen. En ze zou gaan rennen, ze zou meteen actie ondernemen als ze dacht dat het een onbekende was, maar ze herkent de stem van haar middelste dochter uit duizenden. Sirka is bij haar broertje in de slaapkamer.

Manon glimlacht tegen de honingkleurige schemering en sluipt de laatste paar stappen naar de slaapkamerdeur. Ze gluurt door de kier naar binnen en ziet daar haar twee jongste kinderen in het ledikant zitten. Negenjarige Sirka is bij haar broertje in bed geklommen en zit met de baby op haar schoot, haar arm beschermend om zijn buik heen. Seamon heeft zijn armen uitgestrekt naar boven, naar de bron van het amberkleurige licht.

Ze kan de kleine lichtmanipulaties die Sirka gemaakt heeft nu ook voelen. De realiteit is nauwelijks verstoord, want Sirka heeft alleen licht gecreëerd waar eerst schemering was. Het duwtje dat ze aan

de realiteit gegeven heeft is verwaarloosbaar; er is niet veel energie nodig voor een manipulatie als deze. Kleine lichtjes dansen als vuurvliegjes boven het ledikant.

Seamon vindt het prachtig. Hij heeft een uitdrukking van pure extase op zijn gezichtje. Hij strekt zijn knuistjes uit naar de lichtjes in een poging ze te pakken, maar hij kan er niet bij komen. De lichtjes dansen te hoog voor hem.

Hij probeert zich uit Sirka's grip te wurmen en zich zo in een staande positie te krijgen zodat hij aan hoogte kan winnen, maar ze laat het in eerste instantie niet toe. Seamon slaat teleurgestelde geluidjes uit die Sirka druk probeert te sussen. Het helpt weinig, dus ze geeft hem al gauw zijn zin. Ze ondersteunt hem met haar handen om zijn middel zodat hij kan gaan staan. Manon glimlacht. Sirka kan haar kleine broertje niets weigeren.

De lichtjes dansen om Seamons handjes, steeds te snel voor hem om te grijpen. Het is wel harder werken voor Sirka, die de manipulatie in stand moet houden, maar het is een goede oefening voor haar.

Ze frons naar de rimpelingen en de lichtjes in de lucht en voegt dan tot Manons grote verassing lichtjes in andere kleuren toe. De goudgele lichtjes krijgen gezelschap van groene en rode. En dan, na nog wat fronsen, blauwpaarse lichtjes. Het is een prachtig gezicht, en door de diversiteit van kleur en beweging bepaald geen gemakkelijke manipulatie. Manon voelt haar wangen gloeien van de laag woeste trots die door haar heen trekt.

Seamon klapt in zijn handen, kraait van plezier en verdubbelt zijn pogingen om een lichtje te vangen. Hij komt een aantal keer heel dichtbij maar het lukt hem nog steeds niet. 'Sih, Sih!' zeurt hij om hulp, zich omdraaiend naar zijn grote zus.

'Je kan ook gewoon naar ze kijken,' vertelt Sirka hem mild. 'Je hoeft ze niet te pakken. Dat is voor mij ook makkelijker.'

'Sih!' houdt Seamon aan, en Manon herkent de uitdrukking van frustratie op zijn gezichtje. Hij *wil* zo graag en het lukt niet. Seamon heeft het temperament van Johan geërfd, dat is wel duidelijk. Hij begint al op het punt te komen dat hij uit boosheid met speelgoed smijt wanneer er iets niet lukt. Hij is net anderhalf jaar oud, waarschijnlijk wordt het alleen nog maar erger. 'Sih!' zegt hij nogmaals.

'Sorry Seamon, ik heb al moeite om ze allemaal in de lucht te houden,' zegt Sirka berouwvol. 'Zie je de kleurtjes? Blauw en geel en groen? Groen, kun je dat zeggen?'

‘Hier!’ zegt hij in plaats daarvan gedecideerd. Het is een van de handvol woorden in zijn vocabulaire, naast mamma, pappa, Sih (Sirka), Mieh (Mirella), nee en ja.

Sirka lacht zachtjes. ‘Pak ze zelf dan,’ plaagt ze hem.

En dan doet hij het.

Een golf onverwachte wind trekt door de kamer en duwt de lichtjes in zijn handen.

Sirka gilt van schrik en laat prompt de lichtjes doven. Op hetzelfde moment stuift Manon de kamer binnen en grist haar protesterende zoontje uit de armen van haar jongste dochter. ‘Wat deed je?’ snauwt Manon haar toe.

‘Dat was ik niet!’ protesteert Sirka. ‘Dat was Seamon, ik zweer het!’

‘Mamma!’ zegt Seamon blij terwijl hij haar knuffelt en zijn hoofdje tegen haar schouder drukt. Hij is het verlies van de lichtjes blijkbaar alweer vergeten.

‘Niet liegen, Sirka,’ zegt Manon boos. Ze onderzoekt snel haar zoontje op mogelijke verwondingen, maar gelukkig heeft hij niets.

‘Ik paste op! Het was gewoon licht, geen warmte,’ zegt Sirka door trillende lippen. ‘Zoals je laatst zei. Ik was voorzichtig!’ Haar donkere ogen vullen zich met tranen. ‘Mamma... Seamon maakte de wind. Echt!’

‘Daar is hij nog veel te jong voor,’ zegt Manon met een geeuw. ‘Kom op Sirka, naar bed. Je moet morgen weer naar school. Niet meer doen, hè. Zelfs al was je voorzichtig, jullie moeten slapen.’ Ze hoopt dat dit nachtelijke lichtjesspel Seamons nachtritme niet volledig verstoord heeft; ze heeft nu al medelijden met de babysitter als dat wel zo is. Ze besluit dat ze Seamon meeneemt naar haar eigen bed, zo kan hij in ieder geval vannacht geen bezoek meer krijgen.

Seamon klemt zich aan haar vast en murmelt tevreden iets over mamma.

Sirka druipt verslagen af richting haar slaapkamer.

Manon kijkt haar dochter na totdat die de deur van haar kamer achter zich dicht doet, en gaat dan weer terug naar haar eigen slaapkamer. Ze legt Seamon tussen Johan en haarzelf in. Haar zoontje merkt het nauwelijks, hij slaakt een slaperige zucht en sluit zijn ogen.

Johan draait zich naar hen om, groet zijn zoontje met een kus op het voorhoofd en glimlacht dan de lome glimlach van iemand die net wakker wordt.

Ze glimlacht naar hem terug. 'Sorry, maakte ik je wakker?'

'Het is al goed. Was Seamon wakker?'

'Sirka was bij hem op bezoek.'

Johan grinnikt terwijl hij weer gaat liggen, voorzichtig om zijn zoontje heen. 'Zelfs 's nachts speelt ze met hem. Zo jaloers als Mirella op hem is, zo vol van liefde is Sirka. En wij dachten dat het andersom zou zijn...'

Voor haar geestesoog ziet ze de lichtjes weer naar Seamons wachtende handjes flitsen. De windvlaag was ongecontroleerd en sterk genoeg om duidelijk waarneembaar te zijn. Sirka had al moeite genoeg om de verschillende kleuren lichtjes in de lucht te houden, dus het lijkt inderdaad onwaarschijnlijk dat ze er een tweede manipulatie bij opgepakt had. Maar is dat onwaarschijnlijker dan dat Seamon nog voor zijn tweede verjaardag al manipuleerde?

'Johan, hoe oud was jij toen je voor het eerst je talenten aansprak?' vraagt Manon nadenkend.

Hij geeuwt. 'In een echte manipulatie? Bijna drie, volgens mij. Sirka was net twee. Hoezo?'

'Omdat ik denk dat we Seamon binnenkort moeten laten testen.'

Dansend amber, en Seamon die het zo graag wilde vasthouden. Manon denkt niet dat haar dochter loog. Haar zoon wilde die lichtjes aanraken en heeft instinctief gemanipuleerd. Dat kan niet anders. En dat betekent dat hij waanzinnig getalenteerd is, net zoals Sirka. Misschien nog wel meer dan Sirka. Kan dat zelfs nog? Sirka is het grootste talent in de afgelopen driehonderd jaar en zit al praktisch aan de top van de Telchian schaal. *Als Seamon zelfs nog vroeger met zijn talentontwikkeling begint, als hij nog sterker is... dat gaat nog interessant worden.* Manon weet hoe eenzaam het als een groot talent kan zijn, maar Seamon en Sirka kunnen elkaar er doorheen helpen. Dat is een geruststellende gedachte.

'Oké, doen we,' zegt Johan, duidelijk te slaperig om er verder op in te gaan. Hij sluit zijn ogen en maakte het zich gemakkelijk. Een paar seconden later kan ze aan zijn ademhaling horen dat hij in slaap gevallen is.

Manon doet haar best om zijn voorbeeld te volgen. Haar laatste gedachte voordat ze uiteindelijk in slaap valt, is het beeld van Sirka die haar broertje onder de dansende kleurige lichtjes vasthoudt. Ze soest glimlachend weg.